

Gliwice, dnia 17.04.2024 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Ch. Szucha 12A
00-918 Warszawa

Sygn. akt: K 5/22

Wnioskodawca: Rada Miasta Gliwice

ul. Zwycięstwa 21

44-100 Gliwice

reprezentowana przez:

radcę prawnego Rafała Wróbla

adres do doręczeń:

Partnerzy Wróbel Krupa Polifke Sp. P.

ul. o. J. Siemińskiego 33/2

44-100 Gliwice

Uczestnicy: 1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

2. Prokurator Generalny

PISMO WNIOSKODAWCY

Działając w imieniu i na rzecz Rady Miasta Gliwice, na podstawie pełnomocnictwa dołączonego do niniejszego pisma, w związku ze stanowiskiem Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej wyrażonym w piśmie z dnia 10 lutego 2023 r. nr BAS-WAK-741/22 oraz ze stanowiskiem Prokuratora Generalnego wyrażonym w piśmie z dnia 27 września 2023 r. nr 1001-8.TK.40.2022, niniejszym oświadczam, że w pełni podtrzymuję stanowisko wyrażone we wniosku Rady Miasta Gliwice z dnia 29 kwietnia 2021 r.

Jednocześnie składam replikę względem argumentacji przedstawionej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w piśmie z dnia 10 lutego 2023 r. nr BAS-WAK-741/22 (dalej: **pismo Sejmu RP**) oraz przez Prokuratora Generalnego w piśmie z dnia 27 września 2023r. nr 1001-8.TK.40.2022 (dalej: **pismo Prokuratora Generalnego**).

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: **Sejm RP**) oraz Prokurator Generalny w swych pismach zawnioskowali o umorzenie niniejszego postępowania, na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wobec niedopuszczalności wydania orzeczenia.

Uzasadnienia wniosków składają się z dwóch części tj. szczegółowego zaprezentowania stanu faktycznego sprawy oraz wyjaśnienia stanowiska odpowiednio Sejmu RP oraz Prokuratora Generalnego.

Odnosząc się do drugiej części uzasadnień wypada dostrzec, że argumentacja podniesiona przez Sejm RP oraz Prokuratora Generalnego jest co do zasady tożsama, dlatego replika przybrała formę odpowiedzi zbiorczej. Sejm RP oraz Prokurator Generalny oparli swoje stanowiska na następujących argumentach:

- 1) niewystarczające uzasadnienie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego oraz brak wykazania pominięcia legislacyjnego;
- 2) niedostrzeżenie przez wnioskodawcę odmiennego charakteru zespolonych jednostek organizacyjnych, a tym samym celowości regulacji art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o szczególnych zasadach rozliczeń podatku od towarów i usług oraz dokonywania zwrotu środków publicznych przeznaczonych na realizację projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu przez jednostki samorządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 280, dalej: **ustawa centralizacyjna**);
- 3) brak wykazania przez wnioskodawcę konsekwentnej i jednolitej wykładni art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej;
- 4) próba wykorzystania Trybunału Konstytucyjnego do zweryfikowania orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie wnioskodawcy.

Z tak sformułowanymi argumentami nie można się jednak zgodzić. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że wniosek z dnia 29 kwietnia 2021 r. został poparty dziewiętnastostronicowym uzasadnieniem, w którym w sposób szczegółowy uargumentowano stanowisko wnioskodawcy. W szczególności omówiono powody, dla których wykorzystano określone wzorce konstytucyjne. W piśmie Sejmu RP podniesiono zarzut, wedle którego *już na wstępie uzasadnienia wnioskodawca podkreślił, że mimo przytoczenia siedmiu wzorców kontroli jedynie trzy z nich mają w jego opinii kluczowe znaczenie. W ocenie wnioskodawcy zarzut Sejmu RP jest niezrozumiały. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego nie wyrażono tezy zgodnie, z którą inicjator postępowania nie mógłby stopniować ważkości przyjętych wzorców konstytucyjnych. Nie ulega wątpliwości, że inicjator postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wyposażony jest w swoistą dowolność dobierania wzorców konstytucyjnych. Wybór podstaw wniosku do Trybunału Konstytucyjnego następuje według uznania jego autora i tym samym mogą podlegać stopniowaniu. Nie można uznać, że każdy wzorzec kontroli konstytucyjnej będzie posiadać tożsame znaczenie w badanej sprawie. Wnioskodawca uwypuklił więc trzy wzorce odnoszące się do zasady demokratycznego państwa prawnego i zasady prawidłowej legislacji, zasady ochrony samodzielności jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady równości. Nie oznacza to jednak, że pozostałe wzorce kontroli konstytucyjnej nie mają znaczenia. Wnioskodawca dał temu wyraz – wbrew twierdzeniom Sejmu RP – poprzez szczegółowe omówienie każdego ze wzorców w uzasadnieniu.*

Nie można również podzielić stanowiska Sejmu RP, w myśl którego omówienie *zasady równości* przybrało lakoniczny charakter. Nie dostrzeżono bowiem, że wnioskodawca omówił niniejszy wzorzec kontroli konstytucyjnej na tle porównania statusu prawnego

samorządowych jednostek organizacyjnych ze statusem prawnym jednostek organizacyjnych o charakterze zespolonym. Konstatacja dokonanego porównania, tj. zidentyfikowanie wspólnych, relewantnych cech jednostek została odniesiona m.in. do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 lutego 1997 r. (sygn. akt P 4/96). Wnioskodawca poprzez przedstawienie tożsamyh cech jednostek organizacyjnych wywiódł, że *podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących*. Wbrew twierdzeniom Sejmu RP wnioskodawca wykazał, poprzez przedstawienie cech, że jednostki organizacyjne o charakterze zespolonym utworzone przez jednostkę samorządu terytorialnego tj. przy czynnym i kluczowym współudziale starosty, są z niezrozumiałego powodu dyskryminowane względem pozostałych samorządowych jednostek organizacyjnych.

Podobny zabieg redakcyjny został zastosowany względem uzasadnienia naruszenia przez art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej zasady samodzielności jednostek samorządu terytorialnego. Wnioskodawca poprzez przedstawienie wpływu broszury informacyjnej Ministerstwa Finansów z dnia 24 listopada 2016 r. wykazał jak poprzez zastosowanie formy *nienormatywnej* prawodawca dokonał ukierunkowania rozumienia art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej. Wnioskodawca podziela stanowisko Sejmu RP oraz Prokuratora Generalnego zgodnie, z którym *broszura informacyjna* nie stanowi źródła prawa powszechnie obowiązującego. Jednakże, nie sposób nie dostrzec, że w praktyce stosowania prawa materiały informacyjne autorstwa organów administracji rządowej stanowią istotne źródło kierunków interpretacyjnych norm prawnych. Wartość materiałów informacyjnych zyskuje dodatkowo na znaczeniu w sytuacjach braku dorobku orzeczniczego czy też odpowiedniej literatury przedmiotu, co też miało miejsce w analizowanej sprawie. W ocenie wnioskodawcy poprzez wadliwie zredagowaną normę art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej oraz wydaną w tym zakresie broszurę informacyjną Ministerstwa Finansów z dnia 24 listopada 2016 r., stworzono *swoisty mechanizm* wpływający na realizację zasady samodzielności jednostek samorządu terytorialnego.

Niezrozumiały jest również argument odnoszący się do niewystarczającego wykazania przez wnioskodawcę pominięcia legislacyjnego. Należy bowiem dostrzec, że istotą wniosku **nie jest** próba wykazania pominięcia legislacyjnego. Użycie na stronie siedemnastej wniosku sformułowania (...) *pominięcie prawodawcze – przy hipotetycznym założeniu prawidłowości i zgodności z Konstytucją RP jednolitej i konsekwentnej praktyki stosowania art. 3 w związku z art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej* ma na celu wykazanie, że nawet gdyby uznać, że kwestionowana praktyka jest zgodna z Konstytucją RP to wówczas ww. normy prawne byłyby obarczone pominięciem legislacyjnym. Kwestionowany przez Sejm RP oraz Prokuratora Generalnego fragment wniosku nie stanowi kluczowej kwestii w sprawie, lecz służy wzmocnieniu tezy o wadliwości praktyki orzeczniczej oraz norm prawnych. Niezależnie jednak od roli podniesionego argumentu należy uznać, że wnioskodawca w sposób prawidłowy wykazał możliwość wystąpienia luki prawodawczej. Przeprowadzenie szczegółowej analizy orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2013 r. (sygn. akt I FPS 1/13), uchwały Naczelnego

Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2015 r. (sygn. akt I FPS 4/15) oraz wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 29 września 2015 r. (C-276/14) dowiodło, że w polskim systemie prawnym dokonano nieuprawnionego rozróżnienia jednostek organizacyjnych utworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz jednostki organizacyjne utworzone przez inne podmioty. W doktrynie wskazuje się, że pominięcie legislacyjne powinno być zdiagnozowane poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie czy materie pozostawione poza zakresem danego przepisu oraz te w nim unormowane wykazują jakościową tożsamość, a w każdym razie daleko idące podobieństwo.¹ Nie ulega zatem wątpliwości, że sytuacja, w której dokonuje się ustalenia zbyt wąskiego zakresu stosowania art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej (przy założeniu relewantności kwestii ich utworzenia) powoduje niepełne uregulowanie kwestii jednostek budżetowych jednostek samorządu terytorialnego.

Odnosząc się do zarzutu niedostrzeżenia odmiennego charakteru prawnego jednostek organizacyjnych należy wskazać, że przyjęcie stanowiska zgodnego z twierdzeniami Sejmu RP stanowiłoby naruszenie ustrojowych zasad samorządu terytorialnego. Należy dostrzec, że już w art. 33 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 107, dalej: **u.s.p.**) ustawodawca uznał, że *zarząd wykonuje zadania powiatu przy pomocy starostwa powiatowego oraz jednostek organizacyjnych powiatu, w tym powiatowego urzędu pracy. Z dyspozycji przywołanej normy wynika, że jednostki organizacyjne o charakterze zespolonym np. urząd pracy również wchodzi w skład aparatu pomocniczego zarządu powiatu oraz starosty. Doprecyzowanie pojęcia aparatu pomocniczego znajduje się w art. 33b u.s.p., wedle którego powiatową administrację zespoloną stanowią starostwo powiatowe, powiatowy urząd pracy **będący jednostką organizacyjną powiatu**, jednostki organizacyjne stanowiące aparat pomocniczy kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży. Nie można zatem pominąć faktu, że w strukturze powiatu znajdują się różne rodzaje jednostek organizacyjnych powiatu, które zostały utworzone z inicjatywy jednostki lub przy czynnym udziale jej organów. Na podstawie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 czerwca 2022 r. (sygn. akt I FSK 2098/18) można stwierdzić, że ustanowienie podmiotu z mocy prawa jednostką organizacyjną powiatu nie może wykluczać go z kategorii jednostek organizacyjnych, o których mowa jest w art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej. Innymi słowy, powiatowa administracja zespolona funkcjonuje w ramach jednostek organizacyjnych powiatu. Tytułem przykładu należy podkreślić, że powiatowy urząd pracy jest niesamodzielną jednostką organizacyjną powiatu, która nie posiada osobowości prawnej i nie może być samodzielnym płatnikiem podatku VAT. Stopień przyczynienia się organów powiatu do powstania jednostek organizacyjnych o charakterze zespolonym nie może stanowić argumentu przysłaniającego ich zasadniczego charakteru i roli w administracji powiatowej. Nie ulega wątpliwości, że na gruncie samorządowych ustaw ustrojowych nie dokonano rozróżnienia jednostek organizacyjnych powiatu na podstawie kryterium sposobu ich utworzenia. Dlatego niczym niepoparta jest próba rozróżnienia tychże*

¹ R. Stefanicki, Zaniechanie a pominięcie ustawodawcze. Spór o granice kognicji Trybunału Konstytucyjnego, PS 2017, nr 1, s. 47-60.

jednostek na gruncie ustawy centralizacyjnej. Wnioskodawca podtrzymuje poczynione w tym zakresie wywody i podkreśla raz jeszcze, że przyznanie racji niniejszemu zarzutowi byłoby naruszeniem samorządowych zasad ustrojowych.

Sejm RP oraz Prokurator Generalny jako argument przemawiający za koniecznością umorzenia postępowania podnieśli również brak wykazania we wniosku konsekwentnej i jednolitej wykładni art. 2 pkt 1 lit. a ustawy centralizacyjnej. Wnioskodawca nie podziela przedstawionej oceny. W tym miejscu należy wskazać, że orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego nie precyzuje kryteriów, których spełnienie warunkuje możliwość uznania, że w sprawie nastąpiła stała, powtarzalna, powszechna oraz determinująca faktycznie jednoznaczne odczytanie przepisu poddanego kontroli. W ocenie Rady Miasta Gliwice spełnienie kryterium wskazanego przez Trybunał Konstytucyjny powinno być oceniane w odniesieniu do konkretnej sprawy. Wszakże istnieją przepisy prawa, których stosowanie generuje znaczącą ilość orzeczeń, ale są też normy prawa, w przedmiocie których zapadła mała liczba rozstrzygnięć. Nie oznacza to jednak, że drugi ze wskazanych przypadków miałyby być wyłączone z możliwości dokonania jego badania przez Trybunał Konstytucyjny. Granice uwzględniania praktyki rozumienia i stosowania zaskarżonego przepisu są płynne, mobilne i trudne do wyznaczenia i konsekwentnego podtrzymywania.

Analizowana niekonstytucyjna praktyka interpretacyjna polegająca na uznaniu, że jednostki organizacyjne powiatu o charakterze niezespolonym nie mogą podlegać centralizacji rozliczeń VAT powinna zostać zaliczona do materii, w przedmiocie których występuje mniejsza ilość orzeczeń. Pomimo tego we wniosku przedstawiony został szereg orzeczeń, w tym wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, które potwierdzają powyższą praktykę.

Wskazana została również informacja Ministerstwa Finansów, która dodatkowo umacnia tezę, że w niniejszej sprawie spełnione zostało kryterium stałości, powtarzalności, powszechności oraz determinowania faktycznie jednoznacznego odczytania przepisu.

Sejm RP wskazał, że wnioskodawca nie przedstawił we wniosku wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2018 r. (sygn. akt I SA/Kr 220/18), a tym samym nie przedstawił stanu, wedle którego brak jest jednolitej i konsekwentnej praktyki orzeczniczej. W pierwszej kolejności należy dostrzec, że w chwili sporządzania wniosku wyrok ten był nieprawomocny, gdyż został zaskarżony kasacyjnie do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Dowodem tego jest wskazanie przez Prokuratora Generalnego na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 czerwca 2022 r. sygn. akt I FSK 2098/18. Istotą wykazania stałości praktyki orzeczniczej wydaje się możliwość powołania się na prawomocne wyroki, a zatem orzeczenia, które skutecznie i trwale kształtują rzeczywistość. Wnioskodawca we wniosku na stronie jedenastej poprzez użycie sformułowania *wszystkie wyroki są prawomocne* jednoznacznie wskazał intencję odwoływania się wyłącznie do wyroków prawomocnych.

Pomijając jednak kwestię prawomocności, należy przyjąć, że wydanie przez Sąd jednego, odmiennie treściowo orzeczenia nie dowodzi braku trwałej praktyki orzeczniczej. W dorobku Trybunału Konstytucyjności nie sformułowano kryterium jednolitości orzecznictwa tj. braku wystąpienia odmiennego poglądu. Jednolitość choć

jest cechą znacząco ułatwiającą stwierdzenie stałości i powtarzalności orzecznictwa, nie jest jednak elementem o charakterze *sine qua non*. Nie ulega bowiem wątpliwości, że praktyka stosowania prawa może być ugruntowana, stała i powszechna nawet jeżeli incydentalnie zostało wydane orzeczenie o odmiennej treści. Przeciwny pogląd prowadziłby do sytuacji, w której wystarczyłoby zaistnienie w obiegu prawnym jednego odmiennego wyroku do uniemożliwienia uwzględnienia przez Trybunał Konstytucyjny praktyki rozumienia i stosowania zaskarżonego przepisu.

Wnioskodawcy znane są orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, w myśl których dopuszczalność oceny konstytucyjności treści normatywnych nadanych przepisowi prawa w drodze wykładni sądowej, określony sposób rozumienia przepisu powinien utrwalić się w sposób oczywisty, a także znaleźć jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego albo Naczelnego Sądu Administracyjnego.² Dlatego wnioskodawca przywołał we wniosku np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 października 2020 r. (sygn. akt I FSK 1870/17), wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2017 r. (sygn. akt I SA/Wr 198/17), czy też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 lipca 2017 r. (sygn. akt I SA/Wr 417/17). Oznacza to, że we wniosku została wykazana jednoznaczna i autorytatywna wykładnia sądu najwyższej instancji w niniejszej sprawie.

Jak można domniemywać, Sejm RP oraz Prokurator Generalny swoje twierdzenia oparli na argumencie zbyt małej liczby przywołanych orzeczeń. Raz jeszcze należy przypomnieć, że granica dopuszczalności uwzględniania praktyki rozumienia i stosowania zaskarżonego przepisu jest płynna i powinna być dostosowana do konkretnego przypadku. Nie można więc odmawiać organowi stanowiącemu prawa do występowania do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawach, które nie stanowią „popularnego” przedmiotu orzecznictwa sądów powszechnych oraz sądów administracyjnych. Wypada również zwrócić uwagę, że w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mowa jest o spełnieniu kryterium jeśli **w szczególności** praktyka ukształtowała się wskutek działalności Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego.³ Użycie przez skład orzekający sformułowania *w szczególności* wskazuje na dominującą rolę orzecznictwa sądów najwyższych instancji, przy czym nie oznacza, że praktyka nie może wynikać z orzecznictwa sądów niższych instancji. Taki wniosek jest logiczny z punktu widzenia istoty zaskarżalności orzeczeń. Strona niezadowolona z orzeczenia sądu I instancji może, ale nie musi przedłożyć sprawę przed sąd II instancji. Tym samym, nie można odbierać uprawnień do równoczesnego powoływania we wniosku organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego praktyki przyjętej na poziomie sądów I instancji.

Wnioskodawca nie zgadza się również z zarzutem partykularnego wykorzystywania Trybunału Konstytucyjnego do zweryfikowania niekorzystnego dla wnioskodawcy wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji RP organy stanowiące

² Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2014 r. sygn. akt P 28/13, OTK-A 2014/7/84.

³ por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 marca 2007 r. sygn. akt K 28/05, OTK-A 2007/3/24.

jednostek samorządu terytorialnego mogą wystąpić z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach, o których mowa w art. 188. Jednakże uprawnienie organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego jest ograniczone do spraw objętych ich zakresem działania.⁴ W dotychczasowym dorobku Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się, że gmina występuje w obrocie prawnym jako podmiot administrujący, skoncentrowany na wykonywaniu zadań publicznych, które wymagają środków finansowych, w tym pochodzących z dochodów własnych.⁵ Nie ulega zatem wątpliwości, że problematyka skupiona wokół rozliczeń podatku od towarów i usług może stanowić przedmiot wniosku do Trybunału Konstytucyjnego.

Przedstawione ograniczenie możliwości złożenia wniosku do Trybunału Konstytucyjnego jest jedyną, konstytucyjnie określoną przesłanką uszczuplającą uprawnienie organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego. Ustrojodawca, ale również ustawodawca, nie przewiduje dodatkowych okoliczności decydujących o możliwości złożenia wniosku przez radę gminy, radę powiatu czy też sejmik województwa. Dlatego nie można zgodzić się z poglądem Sejmu RP Prokuratora Generalnego, którego istotą jest zakwestionowanie prawa organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do złożenia wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, w sprawie, która w jakikolwiek sposób dotyczyła reprezentowanej jednostki samorządu terytorialnego. W uzasadnieniu pisma podniesiono, że wnioskodawca przywołuje orzeczenia, które dotyczą jego bezpośrednio, co też sprowadza się do niemożności sprawowania kontroli stosowania prawa przez Trybunał Konstytucyjny w konkretnych przypadkach.

Rada Miasta Gliwic podziela pogląd Sejmu RP oraz Prokuratora Generalnego co do braku możliwości kontroli stosowania prawa przez Trybunał Konstytucyjny w konkretnych przypadkach. Jednakże pogląd ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ wniosek dotyczy uniwersalnego zagadnienia jakim jest zgodność przepisu ustawy z Konstytucją RP, nie zaś indywidualnej sprawy Miasta Gliwice. Wypada w tym miejscu podnieść, że nie można czynić zarzutu z faktu podniesienia w uzasadnieniu wniosku orzeczeń, które dotyczą wnioskodawcy. Wszakże orzeczenia te zostały wydane, są prawomocne i wiążą jego strony. Innymi słowy, wejście do obiegu prawnego tychże orzeczeń spowodowało dalsze ugruntowanie praktyki stosowania prawa.

Warto również dostrzec, że wobec braku dodatkowych przesłanek ograniczających prawo organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego, o którym mowa jest w art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji RP, nie jest działaniem uprawnionym wywodzenie dodatkowych ograniczeń w wykorzystaniu przynależnych uprawnień. Zgodnie z art. 165 ust. 1 i 2 Konstytucji RP jednostki samorządu terytorialnego są samodzielnymi osobami prawnymi, co oznacza, że w pełni mogą korzystać z przysługujących praw i obowiązków. Tym samym, z powołania się we wniosku na orzeczenie dotyczące wnioskodawcy nie można wyciągać konkluzji, że wniosek zmierza do wszczęcia kontroli stosowania prawa w konkretnych

⁴ por. art. 191 ust. 2 Konstytucji RP.

⁵ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 lipca 2011 r. sygn. akt K 10/09, OTK-A 2011/6/56.

przypadkach. Powołanie się na orzeczenie stanowi z jednej strony asumpt do podjęcia działań zmierzających do ustalenia obiektywnej konstytucyjności normy prawnej, a z drugiej zaś strony stanowi przykład praktyki ugruntowującej wadliwą wykładnią tejże normy prawa. W ocenie Rady Miasta Gliwice odmienne stanowisko godzi w zasadę samodzielności jednostek samorządu terytorialnego.

Podsumowując, należy przyjąć, że wnioskodawca wyczerpał kryteria, które wynikają z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, warunkujące uwzględnienie praktyki rozumienia i stosowania zaskarżonego przepisu w sprawowanej przez Trybunał Konstytucyjny kontroli konstytucyjności norm. **Stanowiska Sejmu RP oraz Prokuratora Generalnego należy uznać za bezzasadne bowiem w sprawie nie występuje przesłanka niedopuszczalności wydania orzeczenia.**

RADCA PRAWNY

Wojciech Wróbel
(KT 2135)

Załączniki:

- 1) pełnomocnictwo
- 2) zaświadczenie o wyborze Prezydenta Miasta Gliwice

Otrzymują:

- 1) Trybunał Konstytucyjny x 4
- 2) a/a